

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Caput II. In memoriam atque honorem passionis Christi, preces aliquas extentis brachijs, isóque corpore in crucis formam composito, pronuntiare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

CAPVT II.

In memoriam atq; honorem passionis CHRISTI,
preces aliquas extensis brachijs, ipsiq; corpore
in crucis formam composito, pro-
nunciare.

§. I.

Eum inter precandum, corporis habitum, veteris Ecclesie
moribus receptum fuisse.

Huc etiam pertinet id genus pij exercitij: quod ipsemet
Saluator suggessit ac mirifice commendavit B. Gertru-
di ejusq; religiosi sororibus; ut nempe orantes expansis
L. 4. c. 16. manibus, formam passionis suæ DEO Patri prætenderent,
pro emendatione totius Ecclesie, & in conjunctione illius
amoris, quo ipse in cruce pro nobis manus expandit. Quem
usum jam olim S. Pachomio familiarem fuisse, his verbis
816. c. 15. traditur in ejus vita: *Consueverat autem stans in oratione
manus expandere, quas per aliquot horarum spatia minime col-
ligebat; sed extensione diuturna veluti cruci confixum corpus
retinebat immobile, & sic animum suum ad vigilandum in pre-
cibus excitabat.* Beatum quoque Ambrosium instante mor-
te, ab hora circiter undecima diei, usque ad illam horam qua
emisit spiritum, expansis manibus in modum crucis orasse; testis
est Paulinus in ejus vita. Et sanè primævos Christianos,
crucifixi in morem protensis brachijs, & manibus modicè
in cælum versus sublatis, preces fundere solitos; tum aliunde
apparet, tum ex antiquis Romanarum cryptarum seu cæ-
meteriorum subterraneorum monumentis, manifestum est;
ubi passim videre licet, hoc orantium habitu picturâ expres-
sos sexus utriusque Christianos.

Et

Et in hymno quodam de SS. Fructuoso Episcopo, ejusq; socijs in medio flammarum constitutis, testatur Aurelius Prudentius, membris illæsis, ijs excidisse vincula, quò liberas palmas & brachia in morem crucis (ita enim loquitur) ad DEUM precando levarent.

Quare quod, Timotheo scribens, præcipit Apostolus, de puris manibus levandis inter orandum; aut quod apud antiquos Ecclesiæ Scriptores legimus, Christianos expansis manibus DEUM precari consvesse, prout nominatim de SS. Virginibus Cæciliâ, Agnete, Agathâ, in ipsarum martyrij Actis traditur; non sic equidem accipiendum existimem, quasi solas manus, & non etiam brachia protenderent, itaq; scipfos ad DEUM expanderent, prout loquitur Tertullianus non uno loco: quod minùs congruè dictum utique videtur, si passis duntaxat, & verbi gratiâ ad pectus oppositis manibus, non item diductis brachijs, & moderatè saltem protensis, orassent.

Quemadmodum etiam, quod de Moyse inter orandum manus levante Exodi 17. legimus, plerique Patres in eum sensum intelligunt, ut etiam brachia crucis habitu protenderit, & Salvatoris de hostibus suis per crucem victoriam, Prøphético gestu atque imitatione prænuntiãrit. Ut enim ait inter alios S. Augustinus: *Manus ad calum extendit, jam tum figuram crucis CHRISTI ostendens; atque (ut loquitur S. Prosper) crucifixi instar exprimens.* Quin & Joannam in ventre ceti, sublati in crucis formam manibus, ad DEUM orasse, & inde virtutem attraxisse de cælo, tradit S. Andreas Cretensis; cujus ista sunt verba: *Elevavit aliquando Ionas vocem, manibus in crucis formam sublati, & statim virtutem ex alto attraxit, sine noxâ ex bellua ejetur.* Denique fideles sui temporis inter orandum sic manus porrexisset, ut crucis figuram imitarentur, apertè tradit Minutius Felix ita dicens: *Crucis signum est, & cum homo porrectis manibus DEUM purâ mente veneratur.*

1. Tim. 2.

Infra, & l.

1. con. Marc.

c. 23.

De 5. hæres.

c. 3.

De promiss.

p. 1. c. 40.

Serm. 2. de

cruce.

In Oratione.

Pre-

Precabantur igitur extensis brachijs veteres Christiani: sive eo gestu se desiderijs in cælum tendere (quò simul oculos intendebant) significarent; & quodammodo quasi alis expansis illuc volare gestirent: quam etiam istius ritus causam adfert Clemens Alexandrinus, addens ea propter, non tantùm manus aut caput in cælum extendisse, verùm etiam in ultima orationis acclamatione, hoc est (ut interpretari possumus) cùm ad solemnem orationis clausulam, *Amen* de more responderent, pedes excitasse, sive sustulisse à terra; quasi profiterentur se in cælum iter affectare, & ad illud promptos atque accinctos esse.

*L. 7. Strom.
c. 4.*

Sive (quæ altera est antiqui ritus, quem hic tradimus; ratio) eò corporis habitu prisca Christiani sese Domino suo conformantes, paratos atque expansos sese ostenderent ad ipsam crucem, & velut re ipsa nudum pectus corpusq; expeditum persecutorum telis atque tormentis obijcerent. Istam namque utramque causam proferre videtur de hoc ipso argumento agens Tertullianus in Apologetico, dum ita loquitur: *Illuc* (scilicet in cælum) *suspicientes Christiani, manibus expansis quia innocuis, capite nudo, quia non erubescimus, precantes semper sumus.* Et infra: *Sic itaque nos ad DEVM expansos ungula fodiant, cruces suspendant, ignes lambant, gladij guttura detruncent, bestia insiliant: paratus est ad omne supplicium ipse habitus orantis Christiani.* Expressius demum in rem præsentem libro de Oratione cap. II. *Nos verò* (inquit) *non attollimus tantùm* (manus scilicet) *sed etiam expandimus, & Dominicâ passione modulantes & orantes confitemur Christo.* Hæc Tertullianus.

cap. 30.

*lib. 1. de
cruce.*

Postremò etiam ad ipsam crucis imitationem & representationem respexisse, disertè testatur S. Maximus his verbis: *Ideo elevatis manibus orare precipimur, ut ipso quorū membrorum gestu, passionem Domini fateamur. Tunc enim citius nostra exauditur oratio, cùm CHRISTUM, quem mens loquitur, etiam corpus imitatur.* §. II.

§. 2.

Eundem usum in mores nostros meritò revocari posse.

Potes igitur, mi Lector, ad alendam in te Dominicæ passionis memoriam; sive privatim, & præsertim sub noctem priusquam cubitum concedas; sive etiam publicè, ubi id mos loci permiserit, ut in Religiosis cætibus, laudabilem illam primorum Christianorum religionem æmulari: nec sine ævi posterioris exemplis.

S. Franciscus (ut refert S. Bonaventura) aliquando inventus est, de nocte in silvis orans, extensis in formam crucis manibus, sublatus à terra, & nubeculâ fulgente circumfusus. S. Ludovicus Tolosanus Episcopus, etiam adolescens solebat Passionis Officium expansis brachijs pronuntiare. Venerabilis Maria Raggia ex tertio Ordine S. Dominici, priusquam lectulo se traderet, brachijs itidem ad modum crucis protensis, quinquies Orationem Dominicam & Salutationem Angelicam recitabat, pro ijs qui in extremo vitæ discrimine versarentur.

Mirabile magis quod de S. Homobono Veronensi cive proditur: qui appropinquante sui transitus horâ, cum in Ecclesiâ Missæ sacrificio interesset, & ante crucem flexis genibus DEO supplicaret; ad hymnum, *Gloria in excelsis DEO*, derepente manibus in terra extensis procubuit, & nemine sentiente, feliciter ad DEUM migravit. Ita Surius in vita.

Denique hoc in genere fidem propè superant, quæ S. Petrus Damiani de S. Dominico Loricato refert, extensis manibus præces prolixissimas & psalteria tota recitante; eodemque, miris & insolitis alijs artibus, CHRISTUM Dominum imitandi studio, corpusculum suum divexante: ut ei meritò vitæ ejus extremâ id elogij idem S. Petrus adscripserit: *Tota hæc vita facta sibi Parasceve crucis: illic autem æternam celebrat gloriam Resurrectionis.*

P

CAPUT III.